

den danske Nationalbank mulig indeholder nogle færre Guldstykker end normalt i sin Beholdning. Men det Spørgsmaal hører man aldrig det ærede Medlem, hvis Indsigt i hele denne Sag jeg selvfølgelig anerkender — det er jo hans Speciale, han her er inde paa — tale om; Faren ved den stigende Prioritetsgæld, Forarmelse af Befolkningen, Pantsætning af Landets Værdier til Udlandet, saadant noget taler han aldrig om. Det beklager jeg, for der var vistnok Grund til ogsaa i den her gældende Forbindelse at sige et Par alvorlige Ord derom.

Ministeren bekræftede i Gaar, at det var Regeringens Agt at fremsætte Forslag til Ændring i Nationalbankens Oktroj af 1907. Han udtalte sig ikke om, hvorvidt han vilde imødekomme min Henstilling, at der blev givet Tinget rigelig Tid til Forhandling om dette vigtige Spørgsmaal. Men jeg gaar ud fra, at naar han tav, betød det, at han samtykkede i, hvad jeg gjorde gældende. Men den højtaerede Minister maa ikke glemme, at denne Sag, da Oktrojen i sin Tid blev fornyet for 30 Aar, affødte ret stærke Stridigheder her i Tinget, hvorved det Parti, jeg tilhører, stod ene med sin Opfattelse, som efter min Overbevisning var den eneste rigtige, nemlig, at Staten selv skulde forbeholde sig Retten til Seddeludstedelse og oprette en Rigsbank. Ministeren maa være forberedt paa, at mit Parti i hvert Fald ikke vil vise en overdreven og ubegrundet Velvillie overfor de Herrer Aktionærer i Nationalbanken. Jeg mener, at de fik saadanne Fordele ved den tidligere Oktroj, at det, naar vi skal ændre den, ikke gaar an at fylde mere i den Pose, thi der turde alt være nok. Jeg haaber, som sagt, at der bliver givet Tinget rigelig Tid til Behandling af denne Sag, og jeg haaber ogsaa, vi under Forhandlingerne faar Lejlighed til at drøfte Nationalbankens hele Stilling netop under den ekstraordinære Situation. Den Utilbørlighed, at Nationalbanken f. Eks. har opretholdt en alt for høj Diskonto, har bidraget til at gøre Livet endnu vanskeligere for de mange smaa i vort Samfund, som hverken hører til de store eller smaa Sparere, men maa laane i Stedet for; og jeg kunde tænke mig, at en Forhandling herom maaske kunde bevirke, at Ministeriet, der dog har nogen Indflydelse paa dette

Forhold, kunde naa til at imødekomme Krav i saa Henseende, der naturligt fremkommer fra den almindelige Befolkning.

Ministeren besvarede ikke mit Spørgsmaal angaaende Laanet til Kommunerne, og jeg maa derfor gentage det. Jeg spurgte, hvornaar Kommunerne kan vente de Penge disponible, som Regeringen har stillet i Udsigt at ville skaffe Kommunerne til Iværksættelse af Byggeforetagender, bl. a. til Imødegaaelse af Arbejdsløshed. Jeg haaber, at Foranstaltninger i saa Henseende snart maa blive truffet. Kommunerne har fremsat deres Ønsker, det Beløb, de har udtalt Ønsket om at faa til Laans, drejer sig, saa vidt jeg ved, om 17 Mill. Kr. Jeg antager, at Ministeren maa vide noget om, hvorvidt Kommunerne kan vente at komme i Besiddelse af disse Penge. Det er paa nærværende Tid et for mange Købstæder saare vigtigt Spørgsmaal.

Sluttelig skal jeg overfor den mere almindelige Bemærkning, Ministeren gjorde med Hensyn til Bankløven, og som lød saaledes, at strengere Fordringer til Bankerne kan vi altid komme til, sige, at det, at der nu er gaaet 6 Aar med Forhandlinger om dette Spørgsmaal, uden at vi endnu er naaet saa vidt, at vi kan udtale Forventning om, at det i denne Samling skal lykkes at naa til en Afslutning, indeholder et fyldigt Bevis for, at det Argument, at vi altid senere kan faa gennemført strengere Fordringer, er meget uholdbart. Hvis vi ikke nu faar gennemført betryggende Foranstaltninger af den Natur, jeg har været med til at foreslaa i Udvalget, og som mit Parti har ønsket at faa gennemført, f. Eks. Bestemmelser om, at Sammenblanding af Bankvirksomhed og privat Geschæft skal ophøre, at Dommere skal fjernes fra Pengeinstitutterts Bestyrelse, o. s. v., er det en daarlig Trøst, at den Slags Ting kan komme senere, og denne Henvisning vil blive mødt med adskillig Utilfredshed ude i Landet. Denne Sags Skæbne, en langvarig og vidtløftig Behandling lige fra Katastrofen i 1908, uden at man er naaet til et Resultat, er et Vidnesbyrd om, at vi, naar vi nu skal gennemføre Foranstaltninger paa dette Omraade, saa vidt muligt maa søge at raade Bod paa de Skavanker, vi desværre